

ZOET EN ZUUR

Deze column schrijf ik tijdens een fietstocht door Thailand. Zo'n trip is een fijne manier om de winter te halveren en tegelijk, zonder het gezwoeg aan de duw- en trekwerktuigen van een fitnesscentrum, de conditie op peil te houden. Maar geloof me: als de temperatuur boven de 30 graden stijgt en er maar geen eind wil komen aan de klim van 7 procent of meer, verlang ik hartstochtelijk naar een Hollandse poldersloot, een waddengeul of een Zeeuwse plas. Liefst met besneeuwde oevers, een ijsvloertje waarin eenden hun wak openhouden en een heldere koude lucht die woorden als wolkjes uit je mond laat komen. Zwogend, met een natte rug en met ogen die prikken van het zoute zweet dat in straaltjes uit mijn doordrenkte pet druipt, krijg ik de ene na de andere prentenbriefkaart van Nederlands winterlandschap voor mijn ogen. Besneeuwde dorpen met rook uit schoorstenen, jool en jolijt van sleeënde kinderen met bloesjes op hun wangen, bijna verlaten havens waarin meeuwen de berijpte steigers hebben bezet... Ach wat zijn die winters in eigen land mooi. Fietsen op een rustige landweg gaat goed samen met het vrij laten dwalen van je gedachten.

Wat is toch de bron van het verlangen om ergens anders te willen zijn dan waar je bent? Alle zeilers op groot water kennen dat: een haven invaren is een beetje als thuiskomen. Na een dag komt de onrust en na nog een dag denk je: wat doe ik hier? Het water buiten roept. Je vaart weer uit en de tocht kan niet lang genoeg duren, denk je. Maar binnen de kortste keren zit je de mijlen af te tellen naar een volgende haven waar je wéér het gevoel zult krijgen thuis te komen. 'Onrust' klinkt een beetje negatief. Stabiliteit en regelmaat zijn immers de deugden waarmee wij zijn opgegroeid. Varen, wind en golven horen daar niet bij; mensen zijn immers landwezens. In het water gaan we dood. Op het water kunnen we het alleen met technische hulpmiddelen een tijdje uithouden. Maar 'onrust' kan ook een positieve betekenis hebben. Is het niet een van de kern-eigenschappen van het leven – het in alle richtingen naar nieuwe kansen en mogelijkheden zoeken, ook over de grens tussen land en water? Ik zie dat verlangen naar een andere plaats en situatie daarom graag als een creatieve truc van het brein om je in beweging

te houden. Het voorkomt dat je wegzakt in tevredenheid en passiviteit. Het geeft extra perspectief en kleur aan de toekomst. Verlangen naar waar je niet bent, bevat altijd een doel of geeft een doel dat al bestaat een extra accent. Het saust het zuur met een flinke laag zoet. Als je langer dan je wilt in een haven verblijft, is de zee in gedachten altijd mooi en vol beloften. Wanneer je buitengaats niet alleen uitzonderlijk mooi weer en een vergevingsgezinde zee meemaakt, maar ook kou, nattigheid, gebrek aan slaap en meer van die beproevingen, is een haven de plaats waar je geborgenheid verwacht, goede nachtrust, uitgebreid lekker eten en sociale contacten. Hoe minder de plek waar je bent aan de verwachtingen voldoet, hoe sterker wordt ook het verlangen naar 'dat andere'. Zoet en zuur houden elkaar in evenwicht. Zo mijmerend fiets ik voort, tot het tijd wordt voor een stop bij een eettentje aan de kant van de weg. Ik hoef niet lang te kijken op de geplastificeerde menukaart. Het Thai is voor mij onleesbaar, behalve dat ene woord *เผ็ด* *phet* dat ik inmiddels herken en kan aanwijzen voor een van mijn favoriete gerechten: *sweet and sour*.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jacht-ontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“

**ALS JE LANGER
DAN JE WILT IN EEN
HAVEN VERBLIJFT,
IS DE ZEE IN
GEDACHTEN ALTIJD
MOOI EN VOL
BELOFTEN**

”

